

De taal van de ander

Verhaal van de maand februari 2005

Zij is een door de wol geverfde muizenmoeder. Ooit begonnen met een vriendje en een eerste worp van negen kinderen, woont zij nu alleen met haar laatste overgebleven spruit onder een kaaspakhuis in een snel veranderende wereld. Gepokt en gemazeld is zij in het overleven. Als geen ander weet zij tekenen in haar omgeving te duiden en vervolgens snel te reageren. Als dan ook de tijd is gekomen om het kaaspakhuis voor altijd te verlaten, aarzelt zij niet. Ze pakt haar laatste spruit op en gaat. Met grote ogen kijkt de kleine de grote wereld in. Elk moment op moeders rug brengt nieuwe indrukken.

Moeder Muis stapt flink door. Zij slaat een hoek om... en staat dan oog in oog met een reusachtig monster, met blikkerende tanden en uitgeslagen klauwen. De kleine piept van angst. Nog sneller dan ze is gekomen duikt moeder terug de hoek om. Ze zet haar kleintje voorzichtig neer in een hoekje.

- Stil. Rustig blijven zitten. Mama is zo terug!

De kleine ziet met stijgende verbijstering

Moeder Muis teruglopen naar de hoek. Straks...!? De kleine vergeet bijna te ademen.

Moeder Muis staat weer oog in oog. De bek van het monster vol blikkerende tanden staat uitnodigend open. De klauwen nog immer uitgeslagen.

Moeder Muis trekt haar schouders op, opent haar mond en blaft zo hard ze kan. De klauwen en de tanden verdwijnen in een ogenblik. Het monster krimpt ineen tot een kat, die zo hard ze kan het hazenpad kiest.

Tevreden loopt Moeder Muis terug. Sussend pakt ze het kleintje op:

- Zo zie je maar weer, mijn kind, hoe handig het is als je de taal spreekt die de ander verstaat!

*- vrij naar een
beluisterde
anekdote*

*- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet*